

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

1

בפני כב' השופטת ארנה לוי

ברילנט יוסף

תובע
ע"י ב"כ עו"ד גביזון

נגד

עירית אור יהודה

נתבעת
ע"י ב"כ עו"ד קרונפלד והלחמי

2

כלל חברה לביטוח בע"מ

צד שלישי
ע"י ב"כ עו"ד גנות

3

פסק דין

4

5

6

כללי

7

1. בפני תביעה לפיצויים בגין נזקים שנגרמו, כנטען, לתובע, עקב גרירת רכבו, משאית מסוג "דאף", שנת ייצור 1994, מספר רישוי 4313700 (להלן: "המשאית" או "הרכב"), על ידי הנתבעת ביום 24.8.98. הנתבעת שיגרה הודעה לצד השלישי בטענה שאם תחויב בנזקי התובע, הרי שהצד השלישי ביטח את חבותה ועליו לשאת בכל תשלום שיוטל על הנתבעת. הצדדים חלוקים בשאלת החבות, בשאלת הכיסוי הביטוחי ובשאלת הנזק. בתיק נשמעו ראיות.

13

14

שאלת החבות

15

16

הראיות

17

2. בהתאם לתצהירו ועדותו של התובע, הוא רכש את המשאית מחברת ח.ל. מימון השקעות בע"מ ביום 29.4.97 בסכום של 81,890 ₪ כולל מע"מ. צורפו זיכרון דברים וחשבונית מס המאמתים עובדה זו. הבעלות במשרד הרישוי לא הועברה על שם התובע. התובע, לטענתו, השתמש במשאית לצורך הובלות במסגרת עסקו, "בית המוצר", שכלל שתי חנויות. אגרת הרישוי של המשאית שולמה עד אוקטובר 1998 אך המשאית לא עברה מבחן רישוי שנתי

22

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

1 ("טסט") מאוקטובר 1997. התובע טוען כי היה למשאית ביטוח חובה (עמ' 20) אך לא הוצגה
2 תעודת ביטוח מעבר לתעודה עבור שבעה ימים מיום 3.3.98. באוגוסט 1997 רכש התובע את
3 רוב מניות חברת פלטין קוסמטיקה בע"מ (להלן: "פלטין"), אשר פעלה ברחוב היצירה מס'
4 2 באזור התעשייה באור יהודה. ההובלה האחרונה באמצעות המשאית, לגרסת התובע,
5 בוצעה בינואר 1998. בתקופה של כחמישה חודשים עד אוגוסט 1998 המשאית חנתה ליד
6 מבנה המפעל, במגרש ציבורי המיועד, לטענת התובע, לחניית רכבים ומשאיות. התובע טוען
7 כי נהג להניע אותה, להזיזה בתוך המגרש ולטפל בה באופן שוטף, כמו ניקוי, מילוי אוויר
8 ומים (עמ' 27), למעט בין התאריכים 23.3.98 - 15.4.98, אז היה בשירות מילואים פעיל (צורף
9 אישור על כך) וביקש מעובדיו להשגיח על המשאית (עמ' 36). המשאית הייתה אמורה לעבור
10 לבעלות פלטין אך נושא ההעברה עדיין לא סוכם עם בעל המניות האחר בפלטין ולכן לא
11 הועברה בעלות במשרד הרישוי, לא נעשה במשאית עדיין שימוש במסגרת פלטין והיא גם לא
12 עברה טסט: "המשאית הייתה אמורה לעבור לפלטין במסגרת ההון העצמי. והיא עמדה
13 במפעל שבאור יהודה. לכן לא היה טעם להגיש אותה לטסט עד שהיינו צריכים לעשות
14 פרוצדורה...סיימתי להשתמש בה עד סוף הטסט, אחרי זה היו הובלות למרות שלא היה
15 לה טסט. הוא לא עבר טסט משום סיבה שקשורה לעניינים טכניים. החברה הייתה
16 אמורה לשלם את הטסט ואת הביטוח ואת האגרה...החברה שהייתה אמורה לקבל הרכב
17 ולא הושלם עמה ההסדר. פלטין שילמה את האגרה ואת הביטוח" (עמ' 17).

18
19 3. ביום 24.8.98 בשעות הערב המאוחרות, הבחין התובע, להפתעתו, עת התבונן מחלון מפעל
20 פלטין, כי המשאית נגררת על ידי גרר שאינו נושא סימנים מזהים. התובע יצא בריצה
21 ובצעקות לעבר נהג הגרר אך לא הצליח לעצרו והגרר עם המשאית נעלמו מהמקום. התובע
22 התקשר למשטרה והתלונן על גניבת המשאית. במשטרה ייעצו לו לפנות לנתבעת ולברר אם
23 הגרירה נעשתה על ידה. התובע, במסגרת חיפושיו אחר המשאית, פגש בגרר אחר שהגיע
24 לאזור וזה אמר לו כי אכן ניתנה הוראה על ידי הנתבעת לגרור את משאיתו. במסגרת
25 בירורים נוספים שערך הוצע לו לבדוק אם המשאית נגררה ל"גרר יהודי". התובע אכן הגיע
26 למקום, לאחר חצות, ראה את המשאית ואז התברר לו כי פורקו ממנה חלקים, כמו פנסים,
27 וכי הוסרו ממנה לוחיות הרישוי שלה. המקום היה פרוץ, מלא גרוטאות וחלקי רכב וללא
28 שמירה. משם נסע התובע לתחנת המשטרה והגיש תלונה. הוצגו עותק התלונה והודעת
29 התובע. במסגרת הודעתו במשטרה צוינה גרסתו של התובע למהלך האירועים התואמת את
30 גרסתו שתוארה לעיל. עוד ציין התובע בהודעתו במשטרה כי שוחח עם אדם בשם עופר
31 מהנתבעת וזה אמר לו שעדיין לא ניתנה הוראה לגרור את המשאית, לכן גם לא ניתנה
32 הודעה על כך לתובע, והוא מופתע שהמשאית נגררה. עוד ציין התובע בהודעתו במשטרה כי
33 המשאית שמישה ותקינה וכי לא קיבל כל התראה להזיזה, לא בכתב ולא בעל פה. התובע
34 אישר כי במועד הגרירה לא היו למשאית טסט וביטוח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

4. למחרת, ביום 25.8.98, הגיע התובע ל"גרר יהוד" וביקש לקבל חזרה את משאיתו. בעל המקום סירב לשחרר לתובע את המשאית ללא אישורה של הנתבעת. התובע, לטענתו, פנה מאז יום יום לנתבעת בבקשה לבדוק מדוע נגררה המשאית ובבקשה לשחרר את המשאית אך לא נענה עניינית. לאחר מכן, ביום 10.9.98, פנה התובע לנתבעת גם באמצעות עו"ד מטעמו. נשלחו מכתבים נוספים לנתבעת בתאריכים 16.9.98 ו- 9.11.98. במקביל, באוקטובר 1998, גם צולם הרכב במקום על ידי התובע. במהלך התקופה פורקו חלקים נוספים מהמשאית (עמ' 36). ביום 29.11.98 השיבה הנתבעת לתובע, באמצעות בא כוחה, עו"ד קרונפלד. במכתב זה נרשם כי המשאית בה מדובר הינה והייתה גרוטאה, עמדה שלא כדין בחניה ללא תזוזה מראשית שנת 1998, הייתה מוזנחת, השמשה הקדמית, המראות הצדדיות והפנסים האחוריים היו שבורים והתקבלו תלונות בעניין זה מהשכנים. עוד נרשם כי נשלח מכתב התראה ביום 1.6.98 לבעל הרכב, שאותר באמצעות המשטרה, לרחוב טשרניחובסקי 46 ירושלים. נרשם כי בהעדר תגובה למכתב הוחלט על סילוקו להחסנה ביהוד. נטען כי כדי לשחרר את הרכב על התובע לשלם את עלות גרירת הרכב. נרשם כי אם נגרמו נזקים לרכב ואם חסרים בו חלקים הרי שאלו נגרמו לפני גרירתו. התובע חלק על האמור במכתב זה והמשיך לפנות לנתבעת במכתבים מיום 16.3.98, 17.12.99, 27.2.00, 28.2.00, שלא נענו.
5. לאחר חלוף מספר חודשים בהם המשיך התובע לפנות לנתבעת ולא נענה, נודע לתובע כי המשאית הועברה לאחסנה במגרש אחר באור יהודה. המשאית אותרה לבסוף בחוות סוסים באור יהודה (בבעלות אדם בשם נאג'י). בסופו של דבר, רק ביום 5.3.00, כשנה ושבעה חודשים לאחר גרירתה, נתנה הנתבעת לתובע אישור לקחת את המשאית. המשיך נבדקה על ידי שמאי מטעמו של התובע ביום 2.3.00 ונגררה ביום 5.3.00 למוסך מרכזי של "דאף", שם תוקנה. המשאית שוחררה ללא תשלום קנס או כל תשלום אחר. לאחר שחרור המשאית המשיך התובע לפנות לנתבעת, במהלך שנת 2001, בדרישה לפצותו על נזקיו. המכתב האחרון ששלח התובע לנתבעת, בתשובה למכתב היועץ המשפטי של הנתבעת, עו"ד מילר, הוא מיום 26.9.01. הנתבעת לא השיבה למכתב זה.
6. לאחר שתוקנה, המשאית נותרה באחסנה ולא עברה טסט. התובע הסביר כי הוא עושה זאת משיקולים כלכליים: "אני מסובך בחובות, הכל מעוקל. ברגע שהייתי מעביר אותה על שמי זה היה נכנס לחובות שאני חייב, אז היא עומדת שם... המשאית ניתנת לשימוש מבחינה מיכנית, לא ניתנת לשימוש מסיבה כלכלית שלי. בצעתי את התיקונים כדי לשקם אותה ולמכור אותה... למשאית יש ביטוח חובה, אין לה טסט" (עמ' 21-22).
7. התובע העיד מספר עדים מטעמו כתמיכה לטענתו כי המשאית הייתה בשימוש ובצעה הובלות לפני גרירתה. מר אברהם בלילתי העיד כי עבד אצל התובע בשנת 1997 כשלושה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

1 חודשים, לאחר שהתובע קנה את המשאית, והוא עבד עליה כמעט כל יום ובצעה הובלות:
2 "המשאית הייתה מצוינת, טובה מאד" (עמ' 7). מר דואגרו שלמה ציין כי הוא בצע הובלה
3 חד פעמית באמצעות המשאית עבור התובע, "לפני כ- 10 שנים", את התאריך והשנה אינו
4 זוכר. מר בן שמעון סמי העיד כי עבד עם התובע כחודש ובצע פעמיים-שלוש הובלות עם
5 משאית, אשר את פרטיה אינו זוכר. גם את מועד הנסיעות אינו זוכר, כפי הנראה לפני
6 אוקטובר 1997 (עמ' 50-52). הגב' סברליוק ברהניבג העידה כי עבדה כשכירה בחנות של
7 התובע בשנים 1995 – 1999, תחילה בתל – אביב ולאחר מכן ביפו. בוצעו הובלות באמצעות
8 המשאית מדי פעם: "אני חושבת שהמשאית הייתה נוסעת לאור יהודה. היה לנו נהג
9 אתיופי שחזר לאתיופיה והוא עבד על המשאית" (עמ' 14). היא אינה זוכרת את מספר
10 הרישוי של המשאית: "אני זוכרת משנת 97-98 את המשאית, בשנת 1999 לא ראיתי את
11 המשאית, הייתי ביפו" (עמ' 15).
12

13 8. התובע חזר והדגיש בעדותו כי לא קיבל כל התראה מהנתבעת לפני גרירת הרכב וגם לא
14 הודבקה כל התראה על הרכב. הכתובת טשרנחובסקי 46 זו כתובתה של אמו וגם בכתובת זו
15 לא התקבלה כל התראה. את התביעה הגיש רק בשנת 2005 מסיבות כלכליות.
16

17 9. הנתבעת הגישה תעודת עובד ציבור ממשרד הרישוי מיום 16.8.06, על פיה בוצע לרכב מבחן
18 שנתי (טסט) אחרון ביום 27.12.96, בתוקף עד 26.10.97. מאז לא בוצע מבחן שנתי, למרות
19 ששולמה אגרת רישוי לחידוש רישיון הרכב ביום 4.3.98, עד אוקטובר 1998. ביום 26.8.02
20 הופקד הרישיון לאור אי שימוש זמני ברכב.
21

22 10. מר אריה סער, מנהל המחלקה לביטוחי פרט ורכב בהראל חברה לביטוח, העיד, מטעם
23 הנתבעת, כי לרכב הוצאה תעודת ביטוח חובה זמנית לשבעה ימים בלבד, מיום 3.3.98.
24 לאחר מכן לא חודש הביטוח בחברת הראל.
25

26 11. מר שלום חי כיהן כסמנכ"ל הנתבעת לענייני שיפור פני העיר עד אפריל 2007. מחלקת
27 הפיקוח העירוני הייתה כפופה לו ונוהלה בתקופה הרלוונטית על ידי מר עופר מלכה, שכבר
28 אינו עובד הנתבעת מזה מספר שנים. מר חי ציין כי לא איתר מסמכים או פרטים רלוונטיים
29 לתביעה. המסמכים היחידים שאותרו הם אלו שנמצאו אצל עו"ד קרונפלד: מכתבו של עו"ד
30 קרונפלד לב"כ התובע מיום 29.11.98, מכתבו של ב"כ התובע לעו"ד קרונפלד מיום 11.6.01,
31 מכתבו של עו"ד עדי מארק, היועץ המשפטי של הנתבעת, לעו"ד מילר מיום 3.7.01, בו הוא
32 מבקש לקבל תעודת ביטוח ורישיון רכב לגבי המשאית לתאריך גרירת הרכב ותרשומת שיחה
33 בין עו"ד מארק ובין עופר מלכה, שנרשמה על ידי עו"ד מארק, מיום 26.6.01. גם במחשבי
34 הנתבעת לא אותר כל חומר רלוונטי וצוין כי מערכת המיחשוב קרסה לפני מספר שנים. לא
35 נותר אצל הנתבעת אף עובד שעבד בתקופה הרלוונטית בפיקוח העירוני. מר חי ציין כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

1 ההוראות שניתנו, בעל פה, לעובדי הנתבעת שעסקו בגרירת גרוטאות רכב וסילוקן, היו
2 לנהוג בהתאם להוראות חוק שמירת הניקיון, תשמ"ד – 1984 (להלן: "חוק שמירת
3 הניקיון"). בחקירתו ציין כי לא בדק אם קיימים מסמכים רלוונטיים לארוע בלשכת ראש
4 העיר, למרות שמספר מכתבים של התובע הופנו ישירות ללשכת ראש העיר וקיימת חותמת
5 "התקבל" מלשכת ראש העיר. הוא עצמו לא ידע על תלונות וטענות התובע בשנים 1998 –
6 2001 ונודע לו על כך רק בשנת 2007, לקראת הכנת תצהירו.
7
8 12. עו"ד עדי מארק העיד כי החל מיולי 2000 שימש כיועץ המשפטי של הנתבעת, כעובד
9 הנתבעת. ביום 16.6.01 הועבר לטיפולו מכתבו של ב"כ התובע מאותו היום. עד אז לא ידע
10 על הארוע. באותו היום פנה טלפונית למר עופר מלכה, מנהל הפיקוח העירוני בשנת 1998,
11 אשר כבר לא עבד אצל הנתבעת בשנת 2001. הוא ערך תרשומת בכתב ידו לגבי שיחתו עם
12 עופר מלכה ורשם כך: "משאית חנתה מספר חודשים בין 3 ל – 4 בחניון על יד חנות כל נעל
13 סנטר. הודבקה מדבקת התראה על שמשת הרכב ולאחר שבועיים (אותר הבעלים שגר
14 בירושלים, נשלח מכתב לירושלים). לפני הגרירה הרכב לא היה במצב תקין. פנסים
15 אחוריים מפורקים מראה קדמית ימנית שבורה והרכב היה פתוח – לא נעול. כשהרכב
16 הגיע לנאג"י אצלן הוא כבר היה לא במצב תקין". ביום 3.7.01 שלח מכתב לב"כ התובע ובו
17 הוא מבקש את תעודת הביטוח ורשיון הרכב בתוקף למועד הגרירה.
18
19 13. עופר מלכה אישר בעדותו כי בעת הרלוונטית היה מנהל הפיקוח העירוני אצל הנתבעת. הוא
20 כבר לא עובד הנתבעת קרוב לעשר שנים. הוא העיד כי הוא זוכר את המקרה כי מדובר בפעם
21 היחידה בה נגררה משאית על ידי הנתבעת בתקופת עבודתו אצל הנתבעת. הוצגה הודעתו
22 של מר מלכה במשטרה מיום 25.8.98 בה ציין כך: "בעקבות פניית מוקד בתאריך 28.4.98,
23 אני מצרף לך פניית המוקד – התקבלה תלונה על משאית נטושה בחרושת 16 באור יהודה.
24 מספר המשאית 4313700. לאחר קבלת פניה זו נערכה בדיקה במשרד הרישוי על זהות
25 בעלי הרכב והתקבל שהבעלים הם ברנליט יוסף מטשרניחובסקי 46 ירושלים (כך במקור,
26 א.ל.). ב 1.6.98 נשלח מכתב בדואר רשום לבעל הרכב ובו נמסר לו לסלק רכבו תוך חמישה
27 ימים ממועד קבלת המכתב (מצרף העתק המכתב). ב 24.8.98 ניתנה הוראה לגרר "שלמה"
28 מיהוד לגרור הרכב הנדון לאחסנה למשך 90 יום ונאמר לגרר שבמידה ויגיעו בעלי הרכב
29 ניתן לשחרר ללא תשלום האחסנה והגרירה... הרכב נמצא היום במגרש גרר שלמה ביהוד
30 באחסנה". עוד הוצג מכתבו של מר מלכה מיום 20.10.98 הממוען למזכיר העירייה בו נרשם
31 כך: "הרכב הנדון עמד נטוש בחניה של רחוב החרושת 16 החל מחודש 1/98. הרכב אותר
32 כנטוש על ידי הפיקוח העירוני. מספר המשאית הועבר למשטרה על מנת לאתר את
33 הבעלים. לאחר בירור התברר שהרכב שייך ליוסף ברילנט המתגורר ברחוב טשרניחובסקי
34 48 ירושלים ובמקביל התקבלה פניית מוקד מספר 21161 (מצ"ב הפניה) על "משאית
35 נטושה כ- 3 חודשים" המתלונן חברת הייגייטקס". נשלח מכתב על ידי הפיקוח העירוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

1 בדואר רשום בתאריך 1.6.98 לבעל הרכב (מצ"ב העתק מכתב). מאחר ולא הייתה כל הענות
2 מבעל הרכב נגרר הרכב בתאריך 24.8.98 ע"י גרר יהוד ונלקח לאחסנה. כמו כן לפני שנלקח
3 הרכב נרשם מזכר ובו צויין מצב הרכב חיצונית (מצ"ב מזכר). לגבי תלונתו על מספר הרכב
4 שהורד ונזקים אין העירייה אחראית על רכב שנטוש ברחוב אלה (כך במקור, א.ל.) רק
5 במגרש האחסנה. ולגבי "הגורם הפרטי" מדובר בגרר ששירותו נרכש ע"י העירייה.
6 לידעתך, הרכב לא יימסר חזרה עד שלא ישולם עבור הגרירה והאחסנה". לא צורפו
7 העתקי המסמכים אשר, כביכול, הוצגו על ידי מר מלכה במשטרה.
8
9 14. בעדותו חזר מר מלכה על האמור במכתבו מיום 20.10.98. הוא הסביר כי הנוהל היה לשלוח
10 פקח אשר מצלם את הרכב, בודק כי אכן מדובר ברכב נטוש ושם מדבקת התראה על הרכב.
11 לאחר 14 יום מודבקת התראה נוספת. לאחר מכן מנסים לאתר את בעל הרכב. במקרה
12 הנדון בעל הרכב הייתה חברת מימון, אשר מסרה את שם התובע. כאשר הרכב נגרר הוא
13 מצולם מכל צדדיו (עמ' 39, 41). מר מלכה ציין כי גם במקרה הנדון פעלה הנתבעת לפי
14 הנוהל, הודבקו שתי התראות ונשלח מכתב בדואר רשום. הוא הוסיף וציין כי דלת הרכב לא
15 הייתה נעולה, בין הגלגלים היה אבק ואחד ממכסי הפלסטיק של הפנסים היה שבור (עמ'
16 40). הוא הוסיף וציין: "לא זכור לי שום דבר ברכב שהיה מפורק או משהו, חוץ
17 מהבקליות" (עמ' 41). לגבי המכתב שנשלח – הוא ציין: "אני חושב שהמכתב נשלח בדואר
18 רשום וחזר לעירייה...המכתב חזר, לא יודע באיזה ציון "לא נדרש" או משהו אחר" (עמ'
19 43). הוא אישר כי על גבי המשאית לפני גרירתה היו לוחיות רישוי (עמ' 44). הנספחים
20 למכתבו מיום 20.10.98, כמו פניית המוקד והעתק המכתב לתובע – לא נשמרו ולא אותרו.
21 הרכב הועבר למגרש של נאג'י לאחר זמן מה כדי להקטין את עלויות ההחסנה (עמ' 44).
22 המדבקות על גבי הרכב לא הודבקו על ידו אישית, אלא על ידי פקח שאת זהותו אינו זוכר
23 (עמ' 48). לא נשמרו ולא אותרו העתקי ההתראות שמולאו על ידי הפקח (עמ' 48), כמו גם
24 התמונות שצולמו על ידי הפקח טרם הגרירה. הוא אישר כי יתכן והמכתב הרשום נשלח
25 לכתובת טשרניחובסקי 48, כפי שרשם במכתבו מיום 20.20.98, ולא לכתובת טשרניחובסקי
26 46, כתובת אמו של התובע (עמ' 53). את גרר יהוד מצא באמצעות דפי זהב מקומי. הוא לא
27 הכיר לפני כן ולא בדק את המקום אליו נגררים הרכבים (עמ' 54). הוא אישר שבמקום של
28 נאג'י הייתה חוות סוסים (עמ' 54). הוא אינו יודע מי פיקח מטעם הנתבעת על התנאים בהם
29 נאג'י החזיק את הרכבים (עמ' 55). את מכתבי התובע לנתבעת הוא לא הכיר והוא לא עודכן
30 בטענות התובע לגבי אחסנת המשאית אצל נאג'י בזמן אמת (עמ' 56). הוא אישר כי עת ראה
31 את הרכב לפני גרירתו הוא לא היה במצב כפי שהוא נראה בתמונות שצולמו אצל נאג'י
32 והרכב היה במצב הרבה יותר טוב (עמ' 56). המשאית לא צולמה לפני העברתה לנאג'י (עמ'
33 57).

טענות הצדדים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

15. התובע בסיכומיו טוען כי המשאית לא הייתה גרוטאת רכב כמשמעות מונח זה בסעיף 8 לחוק שמירת הניקיון ולכן הנתבעת לא הייתה רשאית לגרור אותה מכח סעיף זה. כמו כן המשאית לא נכנסה להגדרת "חפצים מיושנים" בהתאם לחוק העזר לאור יהודה (פניוי חפצים מיושנים), תשמ"א – 1981 (להלן: "חוק העזר"). נטען כי המשאית הייתה תקינה ושמשה עובר לגרירתה ואף הוזהר ע"י התובע מעת לעת. גם אם לא עברה מבחן רישוי, אין בכך כדי להפכה לגרוטאה. נטען כי מדובר במשאית שנרכשה כשנה קודם לגרירתה והייתה בסך הכל פחות משלוש שנים על הכביש. הנתבעת כלל לא בדקה את המשאית טרם גרירתה. התובע טוען כי בכל מקרה פעלה הנתבעת בניגוד להוראות סעיפים 8 ו-8א לחוק שמירת הניקיון, לא שלחה התראה לפני הגרירה ולא הדביקה התראה על המשאית. הנתבעת לא הציגה את התלונה שהתקבלה, את מכתב הדרישה ששלחה ואת מדבקות ההתראה שהדביקה, לטענתה. גם לאחר גרירתה, המשיכה הנתבעת להחזיק במשאית עוד חודשים ארוכים, ללא הסבר, לא ענתה למכתבי התובע, לא פיקחה על המקום בו נמצאה המשאית, לא בדקה את טענות התובע לעניין הנזקים שנגרמים למשאית במקום החסנתה, העבירה את המשאית למקום אחסנה אחר מבלי ליידע את התובע ובלי לפקח על מקום זה. עוד טוען התובע כי הנתבעת חייבת כלפיו גם על פי חוק השומרים, תשכ"ז – 1967 (להלן: "חוק השומרים").

16. הנתבעת בסיכומיה מדגישה את העובדה שלמשאית לא היה רישיון רכב בתוקף כיון שלא עברה מבחן רישוי שנתי עוד מחודש אוקטובר 1997, כלומר, כעשרה חודשים לפני הגרירה. עוד מדגישה הנתבעת את העובדה שלא היה לרכב ביטוח חובה במועד הגרירה וגם לא בחודשים לפני כן. הנתבעת טוענת כי הרכב חנה ללא תזוזה כעשרה חודשים לפני הגרירה. עוד טוענת הנתבעת כי הרכב לא היה שמיש מעולם, גם לאחר שבוצעו בו התיקונים לאחר שחרורו מהגרירה. רישיון הרכב הופקד מספר שנים לפני הגשת התביעה. הנתבעת טוענת כי התובע העלים עובדות וניהל תביעתו בחוסר תום לב. הנתבעת טוענת כי התובע הציג מצג שקרי כאילו מדובר במשאית תקינה ונוסעת ששימשה אותו לעסקיו ולא כך. הנתבעת טוענת כי מדובר היה בגרוטאה שלא עברה טסט ולא היה לה ביטוח כבר שנה לפני הגרירה ועמדה כאבן ללא הופכין ברחוב, ללא שימוש. לא ברור מדוע תיקן התובע את המשאית שהרי גם לאחר התיקונים לא נעשה בה שימוש. הנתבעת טוענת כי עומדת לה חזקת תקינות המעשה המנהלי, חזקה שלא הופרכה. הנתבעת מפנה לעדותו של מר מלכה לעניין מצב הרכב, התלונה שהתקבלה, המכתב שנשלח וההתראות שהודבקו. הנתבעת טוענת כי התובע סירב לשלם את עלות הגרירה כתנאי להחזרת הרכב ומכך יש ללמוד שהמשאית הייתה חסרת ערך. הנתבעת טוענת כי מכתבי התובע מנובמבר 1998 ועד דצמבר 1999 לא התקבלו כלל אצלה. הנתבעת מפנה להוראות חוק שמירת הניקיון, סעיפים 8 ו-8א וחוק העזר וטוענת כי פעלה על פיהן. הנתבעת מציינת עוד כי בהתאם לתקנה 73 לתקנות התעבורה חל איסור על

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

1 החנייתו או העמדתו בדרך של רכב שרישיונו פקע ופעולת הנתבעת הייתה למנוע עבירה.
2 הנתבעת טוענת כי נגרם לה נזק ראייתי חמור כתוצאה מהשיהוי בהגשת התביעה, לאחר
3 כשבע שנים מהאירוע, יום לפני תום תקופת ההתיישנות על פי דין. הנתבעת טוענת שעקב
4 חלוף הזמן לא ניתן היה לאתר את המסמכים והפרטים הרלוונטיים לנטען בתביעה. נטען
5 שמשנת 2001 לא היו פניות נוספות של התובע לנתבעת וזאת עד הגשת התביעה, בשנת 2005.
6 הנתבעת טוענת כי היא הייתה רשאית לראות את התובע כמי שזנח תביעתו.

דיון והכרעה

17. פגיעה בקניינו של אדם תהא רק על פי הסמכה מפורשת בחוק והנתבעת רשאית לפעול אך
10 ורק במסגרת החוק ועל פי תנאיו. גם חזקת תקינות המעשה המנהלי תעמוד לנתבעת אך
11 ורק אם תוכיח כי פעלה במסגרת החוק המסמך ולא בחריגה ממנו. [חוק שמירת הניקיון](#)
12 מסמך את הנתבעת לסלק גרוטות רכב (סעיף 8) ומסמך אותה לגרור רכב שהושאר ברשות
13 הרבים במשך תקופה העולה על שישים ימים (סעיף 8א). חוק העזר מסמך את הנתבעת
14 לנקוט צעדים על מנת לפנות "חפצים מיושנים" ממקום ציבורי או פרטי. החקיקה באה
15 לאזן בין אינטרס הציבור למנוע מפגעים ומטרדים בשטחים ציבוריים ולשמור על איכות
16 הסביבה וניקיונה ובין אינטרס היחיד שזכויות הקניין שלו לא תפגענה. על מנת שהפגיעה
17 בזכות הקניין תהא מידתית, יש לפרש באופן דווקני את סמכות העירייה ולהקפיד שתפעל
18 אך ורק במסגרת הוראות החוקים המסמיכים. יש לבחון, אם כן, אם הנתבעת פעלה
19 במסגרת החקיקה המסמיכה.

18. [סעיף 8 לחוק שמירת הניקיון](#) מסמך את הרשות המקומית לסלק גרוטות רכב שהושלכו
22 ברשות הרבים או ברשות היחיד. המונח "גרוטות רכב" מוגדר [בסעיף 1 לחוק שמירת](#)
23 [הניקיון](#) כ "רכב שיצא מכלל שימוש מחמת שהתיישן, שפורק או שנקבע כרכב באבדן גמור
24 וכן שלד של רכב או חלקים ממנו". בענייננו, אין חולק כי אין מדובר בשלד של רכב או
25 בחלקים ממנו. הרכב היה שלם, גם אם, כנטען, היה חסר בו מכסה של פנס והיה אבק בין
26 גלגליו. אין עוד חולק כי אין מדובר ברכב שפורק או שנקבע כאבדן גמור. החלופה שנותרה
27 היא "רכב שיצא מכלל שימוש מחמת שהתיישן". ההגדרה כוללת שני תנאים מצטברים:
28 האחד, הרכב יצא מכלל שימוש, השני, הסיבה לכך שיצא מכלל שימוש היא התיישנותו. [חוק](#)
29 [שמירת הניקיון](#) אינו מגדיר מהו רכב שהתיישן או ישן. [תקנה 1 לתקנות התעבורה, תשכ"א](#)
30 – [1961](#) מגדירה "רכב מיושן" כ"רכב, למעט טרקטור, גרור, אוטובוס, שבמועד חידוש
31 רישיונו מלאו תשע עשרה שנים משנת ייצורו". בענייננו, מדובר ברכב שהיה כבן ארבע שנים
32 בלבד במועד גירירתו והוא אינו "רכב מיושן" במובן [תקנות התעבורה. גם בהתעלם](#)
33 [מההגדרה בתקנות התעבורה](#) איני סבורה כי רכב בן ארבע שנים נכלל בהגדרת רכב
34 שהתיישן. בכל מקרה, לא הוכח כי הרכב יצא מכלל שימוש. עצם העובדה שהרכב לא עבר
35

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

מבחן רישוי מספר חודשים ולא שולם עבורו ביטוח חובה אינה מעידה על כך שיצא מכלל שימוש וודאי שלא מחמת התיישנותו. גם הנתבעת, למעשה, לא טענה בשום הזדמנות כי הרכב יצא מכלל שימוש מחמת התיישנותו. לאור אי התקיימות רכיבי הגדרת "גרורות רכב" בענייננו, הנתבעת לא הייתה מוסמכת לגרור את הרכב בהתאם [לסעיף 8 לחוק שמירת הניקיון](#).

19. למעלה מהצורך יש לציין כי בהתאם להוראות [סעיף 8\(ב\) לחוק שמירת הניקיון](#) חל איסור על הרשות המקומית להשתמש בסמכותה על פי סעיף 8 "אלא לאחר שדרשה בכתב מבעל או מהמחזיק בה לפנותה תוך תקופה שנקבעה בדרישה והוא לא עשה כן, ולאחר שהודעה בדבר כוונתה לסלק את הגרועה הודבקה עליה במקום הנראה לעין, 48 שעות לפחות לפני בצוע הסילוק". בענייננו, הנתבעת לא פעלה כן. גם אם אקבל את עדותו של מר מלכה, אשר נתמכת גם בהודעתו במשטרה, כי נשלח מכתב בדואר רשום הממוען לתובע על הכוונה לגרור את הרכב, הרי שמר מלכה אישר כי ידע שהמכתב לא הגיע ליעדו, כפי הנראה כיון שנשלח לכתובת שגויה. בנוסף, גם אם נשלח מכתב, עדיין חייבת הייתה הנתבעת בהתאם להוראות החוק להדביק על גבי הרכב הודעה על כוונתה לגרור אותו. לא הוכח במידת ההוכחה הנדרשת כי כך נעשה. מר מלכה, במסגרת הודעתו במשטרה, סמוך לארוע, לא ציין כי הודבקה הודעה כאמור, להבדיל ממשלוח מכתב. הגרסה בדבר הדבקת הודעה נולדה בשלב מאוחר. התובע לא ראה כל מדבקה על גבי הרכב ואני נותנת אמון בעדותו. אני מאמינה לתובע כי השגיח באופן רצוף על הרכב אשר חנה בסמוך למפעל בו עבד ואם הייתה מודבקת מדבקה, היה פועל מיידית מול הנתבעת להסדיר הנושא, כפי שפעל באופן מידי לאחר שראה את הרכב נגרר. בתמונות הרכב שצולמו במגרש האחסנה לא נראות מדבקות. לא הובא עד אשר העיד כי הדביק ההודעה. לא הובא כל מסמך המאשר כי הודבקה הודעה. מר מלכה העיד על נהלי הנתבעת באופן כללי. הוא אישית לא טיפל בהדבקת ההודעה. יתכן והנוהל היה להדביק התראה, ואף שתיים, כפי שציין מר מלכה, אך לא הוכח במידת ההוכחה הנדרשת כי בענייננו הודבקה הודעה על הרכב.

20. [סעיף 8 לחוק שמירת הניקיון](#) מסמיך את הנתבעת להורות על גרירת רכב אשר הושאר ברשות הרבים במקום אחד במשך תקופה העולה על שישים ימים. סעיף 8א(ב) אוסר על הנתבעת להשתמש בסמכותה זו "אלא לאחר שדרשה מבעל הרכב לפנותו תוך תקופה שתקבע בדרישה, והודיעה לו כי אם לא יעשה כן בכוונתה לגרור את הרכב ולהעמידו במקום שיפורט בהודעה". ס"ק (ג) קובע כי "הודעה כאמור בסעיף קטן (ב) תודבק על הרכב במקום הנראה לעין ותישלח בדואר רשום לבעל הרשום של הרכב, אם ניתן לזהותו, לפחות ארבעה עשר ימים לפני הגרירה". בענייננו, גם התובע מאשר, למעשה, כי הרכב הושאר במקום אחד תקופה העולה על שישים יום. יתכן ונשלחה לתובע הודעה בדואר רשום, אם כי, כאמור, השתכנעתי כי הודעה זו לא הגיעה לידי ואני מאמינה לעדות התובע בעניין זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

עם זאת, כאמור, הנתבעת לא הוכיחה כי הודבקה הודעה על הרכב במקום הנראה לעין לפני הגרירה ומסקנתי היא, כאמור, כי הודעה כזו לא הודבקה מעולם על גבי הרכב. כיון שכך, הנתבעת לא עמדה בדרישות החוק המסמך ולא הייתה רשאית לגרור את הרכב גם בהתאם [לסעיף 8א לחוק שמירת הניקיון](#).

21. הנתבעת הפנתה גם להוראות חוק העזר בדבר פינוי חפצים מיושנים. "חפצים מיושנים" הם, בהתאם להגדרת חוק העזר, "חפצים שיצאו מכלל שימוש, לרבות שלד כלי רכב וחלקיו, מכונה וחלקיה, גרוטות, תנור, מקרר, מקרר חשמלי, דוד, דוד שמש, אסלה, אמבטיה, רהיטים, או כל חלק מהם". בענייננו – אין מדובר בשלד של כלי רכב ולא הוכח, כאמור, שהרכב יצא מכלל שימוש.

22. הנתבעת מדגישה את העובדה שבעת גרירתו הרכב היה ללא מבחן רישוי תקף וללא ביטוח חובה. עוד טוענת הנתבעת כי הרכב היה מוזנח. אכן, אין חולק שהרכב היה ללא מבחן רישוי וללא ביטוח חובה בעת גרירתו, אך אין בין אלו ובין סמכות העירייה לגרור רכבים החונים כדין ברחובות העיר ולא כלום. גם אם העמדת רכב בחנייה ללא מבחן רישוי בתוקף היא בניגוד לדיני התעבורה – אין בכך כדי להסמך את הנתבעת לפגוע בקניינו של בעל הרכב, ושוב, יש לזכור, אין כל טענה כי הרכב חנה במקום חניה אסור או שהפריע לתנועה. גם אם הרכב היה ללא שימוש במשך מספר חודשים וגם אם נראה היה מוזנח, כאשר על פי עדות מר מלכה היה חסר בו מכסה פנס, היה אבק בין גלגליו ודלתו הייתה לא נעולה – וזאת בלבד - אין בכך כדי לאפשר לנתבעת להתעלם מהוראות החוק המסמך אותה לגרור רכבים. הנתבעת חייבת לפעול בדיוקנות על פי הוראות החוק המסמך. יש לזכור כי מדובר היה ברכב שהיה כבן ארבע שנים בלבד בעת הגרירה ונרכש על ידי התובע כשנה קודם לכן במחיר של כ- 81,000 ₪. במשך תקופה מסוימת נעשה בו שימוש, בהתאם לעדויות עדי התביעה, שלא נסתרו. התובע הסביר מדוע לא נעשה שימוש ברכב במשך מספר חודשים עובר לגרירתו, כאשר במהלך תקופה זו גם שירת שירות מילואים פעיל. הסבריו מקובלים עלי. גרסתו של התובע לעניין היות הרכב שמיש ותקין, אלא שמטעמים שונים לא נעשה בו שימוש במהלך תקופה מסוימת – לא נסתרה, היא הגיונית וסבירה בעני ומתיישבת עם יתר הראיות בתיק. גם מר מלכה, בעדותו, הבהיר כי מלבד העדר כיסוי לאחד הפנסים, אבק בין הגלגלים ודלת לא נעולה – לא היה הרכב במצב שהעיד עליו כי אינו בשימוש. איש מטעם הנתבעת לא העיד כי מדובר היה ברכב לא תקין מבחינה מכאנית או שלא ניתן היה להשתמש בו.

23. טיפולה של הנתבעת, אם כן, בגרירת הרכב, היה בחוסר סמכות, בניגוד להוראות החוקים המסמיכים אותה לגרור רכבים החונים ברחובות העיר ונעשה שלא כדין. בכך היא אחראית כלפי התובע ועליה לפצותו בגין הנזקים שנגרמו לו עקב הגרירה. זאת ועוד יותר. גם המשך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

טיפול של הנתבעת ברכב, לאחר שנגרר, היה רשלני. היא העבירה את הרכב למגרש אחסנה
בו לא הייתה שמירה ראויה ויעילה על הרכב, היא לא פיקחה על המקום בו אוחסן הרכב,
לא טיפלה בזמן אמת ובאופן יעיל בפניות הרבות של התובע, בעל פה ובכתב, לשחרר רכבו,
העבירה את הרכב למקום אחסון נוסף, מקום שלא היה מוכר לה, לא נבדק על ידה ונמצא
על ידה ב"דפי זהב", מקום שהתברר כחנות סוסים, שוב, ללא פיקוח ובקרה על אחסנת
הרכב, ובכך לא מנעה את הנזקים שנגרמו לרכב במהלך כל התקופה. הנתבעת גרמה לכך
שהרכב ישהה כשנה ושבעה חודשים במקומות אחסון לא ראויים, בהם נגרמו נזקים
מצטברים לרכב, והתעלמה מפניות התובע לשחרר את רכבו. עמדתה הברורה של הנתבעת
באשר לאפשרות שחרור הרכב כלל לא הועברה לתובע ובמסמכים ניתן לראות עמדות
מנוגדות - מר מלכה אמר בהודעתו במשטרה שניתן לשחרר הרכב ללא תשלום, עו"ד
קרונפלד השיב כי יש לשלם בגין שחרור הרכב, כך גם מר מלכה בתשובתו לעוזר מנכ"ל
העירייה, ובסופו של דבר שוחרר הרכב ללא תשלום כלשהו. בכל אלו הפרה הנתבעת את
חובות הזהירות שלה כלפי התובע ובגין התרשלותה נגרמו הנזקים לרכב.

24. איני סבורה כי ניתן לומר שהנתבעת אחראית כלפי התובע גם על פי [חוק השומרים](#).
"שמירת נכס היא החזקתו כדין שלא מכח בעלות" בהתאם [לסעיף 1 \(א\) לחוק השומרים](#).
[חוק השומרים](#) עוסק באחריותם של מחזיקים כדין. נראה שבענייננו לא מתקיימים הן יסוד
ה"החזקה" והן יסוד ה"כדין". יסוד ההחזקה אמנם אינו דורש החזקה פיסית אך הוא נבחן
על פי מבחן השליטה: "היכולת המעשית לפקח על הנכס ולקיים את השמירה עליו" [\[ע"א](#)
[46/75 מדינת ישראל נ' לבנשטיין](#), פ"ד (1) 716; ש' רנר, [חוק השומרים, תשכ"ז – 1967](#),
1998, עמ' 48-49). בענייננו, איני סבורה כי הנתבעת הייתה בעלת השליטה המעשית ברכב.
היא אמנם הביאה אותו למגרשי אחסנה, נטלה לעצמה את הזכות להעבירו ממקום למקום
והייתה בעלת הסמכות, כלפי בעלי מגרשי האחסנה, לשחררו חזרה לידי התובע, אך, היא
הוציאה מידה את השליטה המעשית בפועל ואת היכולת לשמור על הרכב. השליטה
הועברה על ידה לשני בעלי מגרשי האחסנה בהם שהה הרכב. שני בעלי מגרשים אלו הפכו
לבעלי השליטה האפקטיבית ברכב והחזיקו בו. אף הם סרבו לשחרר את הרכב לידי התובע.
נראה שדווקא הם אלו היכולים להיחשב כשומרים אשר נשכרו על ידי הנתבעת ומדובר אף
בשומרי שכר, שהרי קיבלו תמורה בגין החזקת הרכב. בנוסף, באשר ליסוד ה"כדין" – יסוד
זה נבחן כלפי בעל הנכס, כלומר, השומר צריך להחזיק את הנכס בהסכמתו המפורשת או
המשתמעת של בעל הנכס (ש' רנר, [שם](#), עמ' 82-89). בענייננו - כפי שקבעתי - הנתבעת גררה
את הרכב שלא כדין, לא בהתאם לסמכותה ובדאי שלא בהסכמת בעל הרכב ולכן אין
לראותה כמחזיקה כדין וכ"שומר" לפי [חוק השומרים](#).

25. לא מצאתי כי יש לייחס לתובע אשם תורם כלשהו. התובע, מהרגע בו נודע לו על גרירת
המשאית, פעל באופן אינטנסיבי מול הנתבעת על מנת לנסות ולהחזיר את הרכב לידיו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

ולמנוע הנזקים המתמשכים, אך נתקל בחוסר שתוף פעולה מצד הנתבעת ובהתעלמות גורפת מכל פניותיו.

שיהוי

26. הנתבעת טוענת כי התובע השתהה בהגשת תביעתו, כי נגרם לה נזק ראייתי עקב כך וכי רק מטעם זה יש לדחות התביעה. אכן, בית המשפט מוסמך לדחות תובענה מחמת שיהוי גם בתוך תקופת ההתיישנות אך הגישה לעניין קבלתה של טענת שיהוי היא גישה מצמצמת, שהרי אם תתקבל יהא בכך משום מניעת זכות הגישה של בעל דין לערכאות מעבר למה שהציב הדין ולמה שהציבו כללי ההתיישנות הסטטוטוריים. נוכח ההשלכות הנובעות מקבלת טענת שיהוי התנאים לקבלתה הם מחמירים ונסיבות החלתה נדירות. קבלת הטענה תתאפשר במקרים בהם יוכח כי נעשה שימוש לא נאות בזכות התביעה הנתונה לתובע ופגיעה בציפייה הלגיטימית של הנתבע לא להיתבע - שימוש המגיע לכדי ניצול לרעה של ההליך השיפוטי. יש לזכור כי מקור השיהוי הוא בדיני היושר. לצורך טענת שיהוי יש להוכיח כי בנסיבות המקרה זנח התובע את זכות התביעה העומדת לו ולצורך כך נדרש קיומו של מצג ברור מצד התובע על כך, או שבמשך הזמן שינה הנתבע את מצבו לרעה, או שהשיהוי נגרם עקב חוסר תום ליבו של התובע. על בית המשפט לשקול, על דרך האיזון, את מכלול השיקולים הרלוונטיים שעיקרם האינטרסים ההדדיים של בעלי הדין ומאזן הנזקים ביניהם, כן נשקלים מהות התביעה והסעד המבוקש שאותם מבקשים לדחות מחמת שיהוי, כאשר ככל שמדובר בתביעת זכות בעלת משקל רב יותר, כך יירטע בית המשפט בחסימתה בטענת שיהוי. יש לזכור כי איחור בהגשת תביעה הוא כשלעצמו אינו מעיד על ויתור או על מחילת התובע על זכות התביעה. השתהות בתחום תקופת ההתיישנות היא זכותו של התובע. ראה: ע"א 6805/99 תלמוד תורה הכללי והישיבה הגדולה עץ חיים בירושלים נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים, פ"ד נז(5) 433; ע"א 410/87 פריד נ' יונגר, פ"ד מה(3) 749; ע"א 167/51 ברסקי נ' סגל, פ"ד ט 15.

27. בענייננו, אמנם התובע הגיש את תביעתו ביום האחרון לפני חלוף תקופת ההתיישנות אך בעובדה זו כשלעצמה, כאמור, אין די כדי לבסס טענת שיהוי. התובע הסביר כי לא הגיש התביעה עקב חסרון כיס. איני סבורה כי הנתבעת רשאית הייתה לראות התובע כמי שזנח את תביעתו למרות שמשנת 2001 ועד הגשת התביעה, שנת 2005, לא פנה אליה. מעבר לכך, על הנתבעת היה לאסוף את כל המסמכים הרלוונטיים מיד עם פניותיו הראשונות של התובע אליה ובמהלך השנים 1998-2001, אז פנה אליה התובע פעמים רבות, הן בעצמו והן באמצעות באי כוחו, ולא להשתהות ולהתעלם מפניותיו. התובע ביקש מהנתבעת מספר פעמים את כל המסמכים הרלוונטיים לגרירת המשאית, אך לא נענה. היועץ המשפטי של הנתבעת נשאל על כך בחקירתו והשיב: "אז מה, אז ביקש...נכון שהתובע ביקש...אני לא זוכר אם חיפשתי חומר" (עמ' 62). ממכתבי תשובתה של הנתבעת לתובע (מכתב מיום 29.11.98 ומכתב מיום 9.7.01) עולה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

1 כי כבר בעת מתן תשובתה לא היו בידה מסמכים המתייחסים לגרירת הרכב, כמו ההודעות
2 שהודבקו על גבי הרכב, תמונות של הרכב לפני גרירתו, אישור על משלוח מכתב בדואר רשום
3 ועדויות של הפקחים הרלוונטיים, שהרי חזקה שאם היו – הייתה מציינת זאת במכתביה לתובע
4 ומציגה לו את התיעוד הרלוונטי. עוד יש לזכור כי הנתבעת כלל לא השיבה למכתבו האחרון של
5 התובע מיום 26.9.01. גם לא נעשה ניסיון לחפש תיעוד בלשכת ראש העיר, על פי עדותו של מר
6 חי. הנתבעת לא עשתה כל מאמץ רציני לאתר תיעוד רלוונטי גם בשנת 2001, כך שאין מקום
7 לטענתה בדבר נזק ראיתי בשל העובדה שהתביעה הוגשה רק בשנת 2005. יש לזכור כי על
8 הנתבעת, כרשות מנהלית אשר באה להפעיל סמכות אשר פגעה בקניינו של אדם, היה לנקוט כל
9 הפעולות הסבירות לשם גיבוי פעולותיה במסמכים ובראיות אשר יוכיחו כי פעלה כדין וכי ניתן
10 יהיה לבקרו, וחובה הייתה עליה לשמור מסמכים וראיות אלו, לפחות עד תום תקופת
11 ההתיישנות, כדי לעמוד בנטל ההוכחה כי פעלה בסמכות (ראה: י' זמיר, **הסמכות המנהלית**,
12 1996, כרך ב', עמ' 733 ואילך). לאור כלל האמור, לאחר איזון בין האינטרסים של שני הצדדים,
13 לא מצאתי כי בענייננו מתקיימות אותן נסיבות נדירות המצדיקות דחיית תובענה בשל שיהוי
14 והטענה נדחית.

חבות הצד השלישי

18 28. הנתבעת טוענת כי אם היא חייבת בנזקי התובע, הרי שעל הצד השלישי לשאת בנזקים אלו
19 בהיותו מבטחה בביטוח אחריות כלפי צד שלישי במועדים הרלוונטיים. אין חולק כי הצד
20 השלישי אכן ביטח את הנתבעת בביטוח אחריות כלפי צד שלישי לתקופה שבין 1.1.98 -
21 31.12.98 על בסיס מועד הארוע אלא שהצדדים חלוקים בשאלת תנאי הפוליסה הרלוונטיים
22 ובשאלת הכיסוי הביטוחי וסייגיו.

תנאי הפוליסה

26 29. על גבי רשימת הפוליסה נרשם כי מהדורת תנאי הפוליסה הרלוונטית היא מהדורת פברואר
27 1996. למרות זאת, הנתבעת טוענת כי הפוליסה כפופה לתנאי "ביט 98" ולא למהדורת 2/96.
28 הנתבעת מודה כי אכן ברשימת הפוליסה לשנת 1998 אין הפנייה לתנאי ביט 98 ונרשם כי חלה
29 מהדורת 96 בלבד, אך הגב' סעדון, אחראית ביטוחים בנתבעת, ציינה בתצהירה כי "**בתיק**
30 **העירייה הפוליסה המצורפת לרשימה זו היא הפוליסה מהדורת ביט 1/98**". במהדורת ביט 98
31 מקרה הביטוח והסייגים לחבות המבטחת מנוסחים באופן שונה, יחסית למהדורת 2/96.
32 הנתבעת מפנה לרשימת הפוליסה לשנים 1999 ו - 2000, שם נרשם כי הפוליסה כפופה לתנאי
33 ביט 98 ולאחר מכן לתנאי ביט 99 וביט 00, למרות שבשולי הרשימה נרשם גם כן כי חלה
34 מהדורת 2/96.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

30. הגב' הינדה רווח, חתמת הצד השלישי במועדים הרלוונטיים, ציינה בתצהירה כי מהדורת הפוליסה הרלוונטית היא מהדורת 2/96 וזאת בלבד. הפוליסה אינה כפופה לתנאי ביט 98 ואם הדבר היה כך – היה הדבר בא לידי ציון מפורש על גבי רשימת הפוליסה. ברשימת הפוליסה נרשם עוד כי הביטוח הוא "כמפורט במכרז לביטוחי העירייה מ 2/90". לתצהיר הגב' רווח צורפו תנאי המכרז לביטוח הנתבעת מ 2/90 והערות חברת "הסנה" למכרז זה. הגב' רווח ציינה כי עד סוף שנת 1992 לערך בוטחה הנתבעת בחברת "הסנה" ולאחר מכן הפוליסה עברה לצד השלישי. האמור בדפי המכרז לביטוחי העירייה מ - 2/90 מתייחס לפוליסה של חברת "הסנה" ולא לפוליסה של הצד השלישי ממהדורת 2/96 הרלוונטית. בחקירתה ציינה כי "ברירת המחל" היא 2/96 אלא אם כן אני רוצה לשנות את התנאים והמהדורה ואז אני כותבת כמו שכתבתי ביט 98. רגיל ומקובל שאנו נותנים לפעמים תנאים אחרים לחברות גדולות או עיריות" (עמ' 70 שורות 18-22). היא הוסיפה וציינה: "לא בכל מקרה החלפתי את התנאים, רק בשנים מסוימות" (עמ' 71 שורות 1-2). לגבי טענת הנתבעת כי בתיק העירייה מצויה מהדורת ביט 98 לשנה הרלוונטית השיבה: "לא נראה לי. לא הגיוני שהמהדורה הייתה מצורפת כי אם זה לא כתוב אז גם לא מצרפים" (עמ' 72 שורות 11-12).

31. הצד השלישי חוזר וטוען בסיכומיו כי תנאי הפוליסה הרלוונטית הם תנאי מהדורת 2/96. נטען כי טענת הנתבעת כי המהדורה הרלוונטית היא מהדורת ביט 98 תמוהה. אין רלוונטיות לרשימת הפוליסה לשנת 1999 והרשימה הרלוונטית היא זו לשנת 1998. רשימת הפוליסה של שנת 99 הודפסה רק ב 2/99, כחצי שנה לאחר הארוע. ברשימת הפוליסה הרלוונטית לשנת 1998 אין הפנייה לביט 98 והנתבעת מסכימה לכך. אין נפקות לשאלה איזה ז'קט פוליסה תויק אצל הנתבעת ואין בעצם הטעות בתיוק כדי להרחיב את הכיסוי הביטוחי שנרכש על ידי הנתבעת נכון ליום הארוע.

32. לאחר עיון בטענות הצדדים ובמסמכים הרלוונטיים, הגעתי למסקנה כי יש לקבל טענות הצד השלישי על פיהן הפוליסה הרלוונטית כפופה לתנאי מהדורת 2/96 ולא לתנאים אחרים שלא נרשמו ברשימת הפוליסה. הארוע התרחש בשנת 1998 והפוליסה הרלוונטית היא הפוליסה לביטוח אחריות כלפי צד שלישי לשנת 1998. ברשימת הפוליסה נרשם באופן מפורש כי מהדורת התנאים הרלוונטית היא מהדורת 2/96. איני רואה כל אפשרות לקבוע כי המהדורה הרלוונטית היא ביט 98, מהדורה שהוחלה לגבי הפוליסה לשנת 1999 שהופקה ב 2/99, לאחר הארוע. ברשימת הפוליסה לשנת 1999 נרשם מפורשות כי המהדורה החלה היא ביט 98, ובפוליסות מאוחרות יותר – מהדורות ביט 99 וביט 00. לא ניתן לערוך היקש ממה שנקבע בפוליסות מאוחרות יותר לעניין תנאי הפוליסה הרלוונטית לענייננו. רשימת הפוליסה ברורה ואף אינה טעונה כלל פרשנות. גם אם הודפס בשולי רשימת הפוליסה לשנים 99 - 2000 "מהדורת 2/96", הרי בראש הרשימה נרשם כי חלה מהדורת ביט 98, 99 או 00 בהתאמה, כתנאי מיוחד וגובר על הכיתוב הכללי ועל ברירת המחל, אך בכל מקרה, גם אם קיימת בעיית פרשנות של פוליסות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

אלו – הן אינן הפוליסות הרלוונטיות לענייננו. דווקא מהרישום הספציפי בפוליסות לשנים
מאוחרות יותר, יש ללמוד כי בהעדר רישום אחר, חלה מהדורת 2/96. הגב' סעדון מטעם
הנתבעת העידה כי מצאה מתווקת בתיקה את מהדורת ביט 98, אך גם מכך אין ללמוד דבר.
יתכן ומהדורת ביט 98 תויקה בשלב מאוחר יותר, ואיני יכולה להסיק מכך ממצא כלשהו. אין
כל ראיה נוספת התומכת בטענת הנתבעת לעניין חלות מהדורת ביט 98 על הפוליסה הרלוונטית
ויש לפעול בהתאם לרשום ברשימת הפוליסה. יצוין כי מעיון בתנאי המכרז לביטוחי העירייה מ
2/90 ובהצעת "הסנה" למכרז עולה כי אין בהם משום התייחסות לנושאים השנויים במחלוקת
בענייננו.

33. יש לבחון, אם כן, את טענות הצד השלישי בדבר העדר כיסוי ביטוחי לארוע, בהסתמך על תנאי
הפוליסה במהדורת 2/96.

מקרה הביטוח

34. מקרה הביטוח המוגדר בפוליסה הוא "ארוע תאונתי שגרם ל... היזק לרכוש של צד שלישי".
הצד השלישי טוען כי הכוונה לארוע מקרי, בלתי מתוכנן ובלתי צפוי, תאונה בלתי נמנעת שלא
ניתן היה למנוע את קיומה וארועה. הצד השלישי טוען כי בענייננו מקרה הביטוח הוא ארוע
גרירת הרכב ואחסנתו במקום לא ראוי. נטען כי מדובר בארוע צפוי ולא בארוע תאונתי. בין אם
הגרירה נעשתה כדין אם לא, טוען הצד השלישי, בכל מקרה אין מדובר בארוע תאונתי אלא
בארועים אשר היו בשליטת הנתבעת וצפויים מבחינתה, לכן, אינם מכוסים על פי הפוליסה.

35. הנתבעת טוענת כי מדובר בארוע תאונתי, כיון שאין מדובר בנזק מכוון או מתוכנן על ידה או נזק
צפוי כתוצאה מבלאי או פגם טבוע בנכס. רשלנות המבוטח אינה שוללת את היות הנזק פרי
ארוע תאונתי ואינה הופכת את הנזק לודאי.

36. אכן, מוסד הביטוח לא נועד להגן על המבוטח מפני ארועים צפויים. "המילים 'תאונתי או בלתי
צפוי' נועדו לבטא עקרונות יסוד בדיני הביטוח, לפיהם אין בדרך כלל ביטוח של נזק שאינו
תולדה של תאונה או שהינו בגדר הוודאי" (ע"א 172/89 סלע נ' סולל בונה, פ"ד מז(1) 311, 322).
נקבע כי נזק לא יחשב כנזק תאונתי אם הוא פועל יוצא מפעולה מכוונת של המבוטח, או
שמדובר בנזק שנגרם כתוצאה ממהלך העניינים הטבעי והרגיל, כמו בלאי, פגם הטבוע בנכס או
נובע מטבע הברייה. נקבע כי "בדרך כלל תהא קיימת חזקה לכאורית, כי הנזק או האבדן נגרמו
עקב ארוע תאונתי, והמבוטח יצא ידי חובתו בהוכחת הנזק או האבדן בלבד" (שם). המונח
"תאונתי" אינו חייב לכלול גם יסוד של פתאומיות או מיידיות וגם נזקים שלא נגרמו בבת אחת
אלא מהתממשות הדרגתית של סיכון עשויים להיחשב כנזק תאונתי (ע"א 5775/02 נווה גן בניה
פיתוח והשקעות בע"מ נ' הפניקס, פ"ד נח(2) 307). על מנת שהארוע יחשב כארוע תאונתי יש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

1 להוכיח כי מדובר בארוע חיצוני, לא ודאי, מקרי, לא צפוי ולא מכוון ולא ארוע הנובע מהמהלך
2 הטבעי של הדברים. רשלנות גרידא של המבוטח אינה שוללת את אופיו האקראי של הנזק. (ראה
3 גם: ש' ולר, חוק חוזה ביטוח – תשמ"א – 1981, (כרך א', 2005) עמ' 185, י' אליאס, דיני ביטוח)
4 כרך א, 2002), עמ' 196-199).

5
6 37. עם זאת, בענייננו, אין מדובר בארוע צפוי, כתוצאה מפעולה מכוונת של הנתבעת או ארוע שנגרם
7 במהלך העניינים הטבעי והרגיל. הארוע אותו יש לבחון בהקשר זה (וייתכן אף שמדובר במספר
8 ארועים), דהיינו, הארוע שגרם לנזק, הוא גניבת ופירוק חלקים מרכבו של התובע עת שהה
9 במגרשי האחסנה. הארוע הקשור קשר סיבתי ישיר ומיידי לנזק אינו גרירת הרכב והבאתו
10 לאחסנה על ידי הנתבעת אלא מה שארע במגרשי האחסנה: פעולות הפירוק והגניבה שנעשו על
11 ידי צדדים שלישיים לא ידועים (וראה לעניין מבחן הסיבה הישירה: ולר, שם, עמ' 185-191,
12 אליאס, שם, עמ' 204-205). פעולות אלו נכללות בגדר ארוע תאונתי: מדובר בארוע חיצוני, מקרי
13 ולא צפוי, למרות שקדמה לו רשלנות של הנתבעת.

14
15 38. לאור כך, טענת הצד השלישי כי אין מדובר במקרה ביטוח כהגדרתו בפוליסה – נדחית.

אחריות מקצועית

16
17
18
19 39. הצד השלישי טוען כי הארוע אינו מכוסה גם בשל כך שבהתאם לסעיף 4 (ב) לסייג הפוליסה
20 הפוליסה אינה מכסה חבות הנתבעת הנובעת מאחריותה המקצועית של הנתבעת או של כל מי
21 שבשירותה. נטען כי היה על הנתבעת להפעיל שיקול דעת ראוי ומקצועי במסגרת סמכותה
22 לגרור רכבים ונושא זה נכלל בגדר אחריותה המקצועית של הנתבעת. הנזקים שנגרמו עקב
23 אחסונה של המשאית נכללים בגדר אחריותה המקצועית של בעל מגרש האחסנה, שפעל בשירות
24 הנתבעת. הסייג בדבר האחריות המקצועית אינו מתייחס רק לבעל מקצוע זה או אחר אלא לכל
25 מי שפעל בשירות הנתבעת, בהתאם ללשון הפוליסה. נטען כי אין לפרש את התנאי בדבר אחריות
26 מקצועית בצמצום.

27
28 40. הנתבעת טוענת כי הסייג בדבר אי מתן כיסוי לחבות הנובעת מאחריות מקצועית של המבוטח
29 אינו רלוונטי לענייננו כי אין מדובר בנזק נטען כתוצאה מאחריות מקצועית של הנתבעת או מי
30 בשירותה. נטען כי אחריות מקצועית מתייחסת רק לבעל מקצוע מוגדר ובעל ידע מקצועי, בעל
31 הכשרה ורישיון לעסוק במקצועו, שלו יש פוליסה נפרדת לאחריות מקצועית, ולא לרשלנות
32 הפיקוח העירוני, כנטען בענייננו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

41. בכל הנוגע לרשלנות בבצוע פעולות הגרירה על ידי הפיקוח העירוני, מקובלות עלי טענות הנתבעת. איני סבורה כי מדובר ברשלנות מקצועית אשר אמורה להיות מכוסה בביטוח אחריות מקצועית אלא ברשלנות המכוסה במסגרת אחריות כלפי צד שלישי. מקובל עלי כי אחריות מקצועית מתייחסת לפעולות של הפעלת שיקול דעת מקצועי על ידי בעל משלח יד, כאמור בסעיף 35 לפקודת הנזיקין. בדרך כלל מדובר יהיה בבעל מקצוע, המפעיל במסגרת תפקידו כישורים, ידע ומומחיות מקצועית, ברוב המקרים לאחר רכישת השכלה או הכשרה ספציפיים או אף רישוי על פי חוק. לא כל פעולה רשלנית של עובד עירייה, שאינו בעל מקצוע הדורש מומחיות כאמור, אשר פועל במסגרת תפקידו, תיחשב כרשלנות מקצועית שהרי אז תרוקן מתוכנה פוליסת האחריות כלפי צד שלישי. לא הוכח כי עובדי הפיקוח העירוני אשר טיפלו מטעם הנתבעת בגרירת הרכב והעברתו לאחסנה היו בעלי מומחיות, הכשרה וכישורים מקצועיים מיוחדים. לא הוכח כי מדובר ב"משלח יד" ספציפי אותו ניתן לכסות במסגרת פוליסת אחריות מקצועית. לאור כך, פעולות הפיקוח העירוני מטעם הנתבעת – מכוסות במסגרת הפוליסה.

42. המסקנה אינה זהה בהכרח לגבי פעולות בעלי מגרשי האחסנה, אשר, כפי שצינתי לעיל, נראה ששימשו כשומרי שכר מטעם הנתבעת ופעלו בשירותה. אם היו מובאות ראיות ברורות לגבי תפקוד אותם בעלי מגרשים יתכן וניתן היה לסווגם כבעלי משלח יד ומקצוע של שומרים, וניתן היה אולי לקבוע כי התרשלו במסגרת אחריותם המקצועית (וראה ת.א. (ראשל"צ) 3898/99 גרסטנר נ' ריבוע כחול, 13.3.02, לעניין אחריות מקצועית של חברת ניקיון). עם זאת, במסגרת ניהול תיק זה לא הובאו כלל ראיות לגבי אותם מגרשי אחסנה, מה היה טיב פעילותם והאם מדובר במי שעסק בשמירה כמשלח יד. לא נבחנה התרשלותם, לא הובהרו טיב היחסים החוזיים בינם לבין הנתבעת ומערכת ההתחייבויות שנטלו על עצמם ועוד. הודעת צד שלישי כנגד אותם בעלי מגרשי אחסנה לא שוגרה והם גם לא הובאו כעדים בתיק. בנסיבות אלו, לא אוכל להגיע לקביעות חד משמעיות בעניין זה ואני קובעת כי הצד השלישי, אשר עליו הנטל להוכיח התקיימות הסייג לכיסוי הביטוחי, לא הוכיח התקיימותו בענייננו.

רכוש הנמצא בשליטת המבוטח ורכוש בו פעל המבוטח

43. הצד השלישי מפנה לסייגים הקבועים בסעיפים 5 ו- 6 לרשימת הסייגים בפוליסה, בדבר העדר חבות ל"נזק הנגרם לרכוש הנמצא בבעלותו וגם או בשליטתו וגם או בהשגחתו של המבוטח" וכן "נזק לרכוש שהמבוטח או כל איש בשירותו פועלים או פעלו בו בעת קרות מקרה הביטוח". נטען כי המשאית נגררה על ידי גרר שהזמינה הנתבעת והרכב היה מאז בשליטתה, שהרי היא נתנה את ההנחיות לגרר והיא הורתה לגרור אותו למגרש של נג'י. הצד השלישי טוען עוד כי הנזק לרכב נגרם עקב האחסנה הרשלנית, שבוצעה בהוראת הנתבעת, ולכן, חל הסייג בדבר רכוש שבו פעל המבוטח או מי בשירותו. הנתבעת לא התייחסה באופן מפורט לסייגים אלו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

ולפרשנותם הראויה בענייננו וטענה בסיכומיה באופן כללי כי החריגים אינם חלים, מבלי לפרט
מדוע.

44. הרציונל העומד מאחרי הסייגים האמורים הוא כי אם מדובר ברכוש שהיה בשליטת או
בהשגחת המבוטח או שהמבוטח או מי מטעמו פעל בו, גם אם מדובר ברכוש שאינו בבעלות
המבוטח, הרי שיש לכלול הביטוח לרכוש זה במסגרת פוליסת ביטוח הרכוש של המבוטח ולא
במסגרת פוליסת ביטוח האחריות לצד שלישי. הפוליסה קובעת כי יש לנהוג ברכוש זה, מבחינת
הכיסוי הביטוחי, כאילו מדובר ברכוש המבוטח עצמו ולא ברכוש צד שלישי. סייג זה מדגים את
ההבחנה בין ביטוח אחריות לביטוח רכוש: המבטחת לא נוטלת על עצמה במסגרת פוליסה
לביטוח אחריות סיכונים הקשורים לרכוש אשר במהותו נמצא בשליטת המבוטח או שהמבוטח
פועל בו ורכוש זה יש לבטח בנפרד, לא במסגרת ביטוח אחריות.

45. לעניין הסייג בדבר השגחה או שליטה ברכוש, לא נרשמה בנוסח הסייג הרחבה, כמו בסייגים
אחרים, כי הוא חל גם על מי שבשירותו של המבוטח. יש לבחון מהי הפרשנות הראויה של
המונחים "שליטה" ו"השגחה". הנתבעת אמנם לא טענה דבר בעניין זה אך לאור הכלל הקובע
כי סייגים לחבות המבטחת יש לפרש בצמצום, נראה שעל מנת להחיל סייג זה יש להראות כי
הרכב היה בשליטתה או בהשגחתה הישירה של הנתבעת, ולא די בכך שהיה בשליטת ובהשגחת
מי שפעל מטעמה או בשירותה. את המונח "שליטה" או "השגחה" יש לפרש, לטעמי, בדומה
לפרשנות "החזקה" בחוק השומרים. אמנם אין לדרוש החזקה פיסית בנכס אך יש להוכיח
שליטה והשגחה המאפשרות פיקוח ושמירה אפקטיביים עליו. בענייננו, כאמור, הרכב לא היה
בהחזקת הנתבעת. היא העבירה אותו לשליטה, פיקוח והשגחה של מגרשי אחסנה שונים תמורת
שכר והיא לא הייתה בעלת זיקת שליטה ישירה ברכב. בנסיבות אלו, נראה כי סייג זה לא
מתקיים בענייננו.

46. לא כך לעניין הסייג הקבוע בסעיף 6 לרשימת הסייגים, בדבר רכוש בו פעל המבוטח או מי
בשירותו. בענייננו, הנתבעת וגורמים נוספים בשירותה אכן פעלו ברכב. בעת קרות מקרה
הביטוח (גניבת ופירוק חלקים) הרכב היה באחסנה אצל מי שפעל מטעם הנתבעת ונשכר על ידה
לצורך שמירה והשגחה על הרכב. מדובר ברכוש בו פעל גורם בשירות הנתבעת בעת קרות מקרה
הביטוח. בהתאם לתנאי הפוליסה, רכוש זה נחשב כרכוש הנתבעת ואמור היה להיות מבוטח
במסגרת פוליסה לביטוח רכוש ולא במסגרת פוליסה לביטוח אחריות כלפי צד שלישי. רכוש זה
אינו מכוסה במסגרת הפוליסה לביטוח אחריות אצל הצד השלישי. לאור חלות הסייג הצד
השלישי יהא פטור ממתן כיסוי על פי הפוליסה.

נוק שהמבוטח יכול היה למנוע או להקטין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

47. הצד השלישי טוען כי מדובר בנזק שהנתבעת יכולה הייתה למנעו או להקטינו ובהתאם להוראות סעיף 61(א) לחוק חוזה הביטוח, תשמ"א – 1981, ולכן אין הצד השלישי חייב בתגמולי הביטוח בגינו. נטען כי הנתבעת לא פיקחה על התנאים בהם אוחסנו הרכבים ולא נקטה צעדים סבירים לבדיקת התנאים במגרשי האחסנה. הנתבעת טוענת כי מדובר בטענה סתמית וכללית שלא הוכחה.

48. סעיף 61(א) לחוק חוזה הביטוח, אשר חל גם על ביטוח אחריות בהתאם להוראות סעיף 67 לחוק, קובע: **"אין המבטח חייב בתגמולי ביטוח בעד נזק שהמבוטח יכול היה למנוע או להקטין, בקרות מקרה הביטוח או לאחר מכן, בנקיטת אמצעים סבירים או אמצעים שהמבטח הורה לו לנקוט"**. כפי שצוין לעיל, הנתבעת, מהרגע בו הורתה על גרירת הרכב, התעלמה מכל פניות התובע בעניין הנזקים שנגרמו ונגרמים לרכבו. הרכב נותר במגרשי אחסנה לא ראויים וללא שמירה הולמת, למרות פניותיו הרבות של התובע לנתבעת. הנתבעת, כבר מיד לאחר הגרירה, עת פנה אליה התובע לראשונה, יכולה הייתה לפעול להקטנת הנזקים: לדאוג לשחרור הרכב לבעליו, עת התברר לה כי אינו רכב נטוש, או למצער לפקח על התנאים בו הוא נשמר במגרש האחסנה מטעמה. הנתבעת לא רק שלא עשתה כן אלא גרמה להגדלת הנזקים עת העבירה הרכב לחוות הסוסים, שם המשיכו להיגרם נזקים לרכב. הרכב הוחזק על ידי הנתבעת תקופה של שנה ושבעה חודשים, פרק זמן שאינו סביר ואינו הגיוני, כאשר במהלך תקופה זו הנזקים הלכו וגדלו. נראה כי בנסיבות אלו מדובר בנזק אותו יכולה הייתה הנתבעת למנוע או להקטין, כבר מהיום הראשון בו נגרר הרכב, עוד לפני קרות מקרה הביטוח (גניבת ופירוק חלקיו) וגם לאחריו. בנסיבות אלו ובהתאם להוראות סעיף 61(א) הנ"ל, הצד השלישי לא יהא חייב בתגמולי ביטוח בעד הנזקים שנגרמו לתובע עקב האחסנה הלקויה.

49. לאור כלל האמור, דין ההודעה לצד השלישי להידחות.

הנזק

50. הרכב, כאמור, נבדק לפני ששוחרר מהמגרש - חוות הסוסים באור יהודה - על ידי השמאי רון ניב, אשר ערך חוות דעת מיום 21.2.01. מר ניב ציין כי במגרש בו נמצאה המשאית היו זרוקים שברי ברזלים, פחים ושאריות זבל שונות ועל ארגז המשאית היו זרוקים פחים בתפזורת. מר ניב ציין בחוות דעתו כי נמצאו ליקויים הטעונים תיקון במראה קדמית ימנית וראי שמאל, שמשה קדמית, שעון טכוגרף, בית מסנן אויר, מצברים, צמיגים אחוריים, מגן אחורי, פנסים אחוריים, מצנן מים, מתקן לגלגל רזרבי, שעון מד מהירות, מערכת שמע, מכסה למילוי שמן מנוע, מדרגה קדמית שמאלית, מתקן לארגז כלים, מגן בוך, מגבים וזרועות וסידור חיווט בתא הנוסעים. צורפה הצעת מחיר של מוסד תשתית ציוד ובינוי בע"מ, מוסד מרכזי של דאף ברמלה (להלן: **"מוסד תשתית"**) על סך 29,927 ₪ ללא מע"מ. בהתאם לחוות הדעת, עלות תיקון הליקויים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

ברכב עמדה על סך 29,901 ₪ ללא מע"מ. במסגרת חוות הדעת לא אושרו מספר פריטים, אשר
השמאי לא ידע אם היו ברכב מלכתחילה, כמו ארגז הרכב ומתקן לגלגל רזרבי.

51. הרכב נגרר למוסך תשתית, שם בוצעו בו עבודות תיקון חלק מהליקויים הכלולים בחוות דעת
השמאי. הוצגו חשבוניות והעתקי שיקים לגבי סכומים ששילם התובע למוסך תשתית וכן בגין
תיקונים נוספים ובגין גרירת הרכב על סכומים כדלקמן: 19,383 ₪ מיום 5.3.00, 1170 ₪ מיום
5.3.00, 500 ₪ מיום 16.4.00, 5148 ₪ מיום 2.3.01, 245 ₪ מיום 2.3.00, 40 ₪ מיום 19.4.00,
516 ₪ מיום 10.1.01, 2339 ₪ מיום 1.1.02, 450 ₪ מיום 5.3.00, סך הכל סכום כולל של 29,791
₪ כולל מע"מ (סעיף 56(2) א-י לסיכומי התובע, נספחים 58 – 75 לתצהיר התובע). החשבוניות
הן על שם התובע ו"סופר מכולת בע"מ". נטען כי הסכומים שולמו על ידי התובע אישית והוצגה
תעודת עובד ציבור ממע"מ על פיה ממאי 1999 הפסיק התובע פעילותו כעוסק ומאז יוני 1999
לא ניתנו לתובע החזרי מע"מ. בעדותו ציין כי "סופר מכולת בע"מ זו חברה שלבסוף לא
הופעלה כמעט. החשבוניות הוצאו על שמי, צרפתי סופר מכולת כדי שאוכל להגיד שאלה
ההוצאות של סופר מכולת אם היא תשתמש במשאית. בסופו של דבר היא לא השתמשה
במשאית. אני התקזזתי על המע"מ. אני יכול להמציא מסמכים" (עמ' 33 שורות 18-22). לא
הומצאו מסמכים לגבי סופר מכולת בע"מ ופעילותה במע"מ.

52. התובע עותר בסיכומיו לפיצוי בהתאם למלוא הסכומים הנקובים בחוות דעתו של השמאי
ובהצעת המחיר של מוסך תשתית. התובע מפנה לעדותו של מר מלכה על פיה הרכב היה תקין
ושלם לפני הגרירה, למעט מכסה פנס, ולא היה כפי שנראה בתמונות שצולמו על ידי השמאי.
התובע מציין כי הנזקים המפורטים בחוות הדעת ובהצעת המחיר מתייחסים לרכיבים חסרים
או כאלה שניזוקו, ואין מדובר בליקויים מכנים, מה שמלמד על כך שהמשאית הייתה תקינה
בעת גרירתה והנזקים הם תוצאת האחסנה הממושכת. עוד עותר התובע לפיצוי בגין תיקון ארגז
המשאית, לגביו הוצגה הצעת מחיר מיום 10.5.01 על סך 3500 ₪ לא כולל מע"מ, ובגין מתקן
לגלגל רזרבי, לגביו הוצגה הצעת מחיר מיום 15.4.07 על סך 3995 ₪.

53. הנתבעת טוענת בסיכומיה כי השמאי, מר ניב, לא היה מודע לכך שהרכב היה ללא טסט לפני
הגרירה ולא הוכח שהנזקים הכלולים בחוות דעתו נגרמו כתוצאה מהגרירה והאחסנה. הנתבעת
טוענת כי חלק מהחשבוניות הן על שם "סופר מכולת" והתובע אינו רשאי לתבוע בגינן. הנתבעת
מציינת כי לא הוצגו ראיות כי התובע שילם את כל התשלומים לגביהם יש חשבוניות. הנתבעת
טוענת כי חלק מהפריטים לגביהם הוצגו חשבוניות אינם כלולים בחוות דעתו של השמאי. נטען
כי חלק מהחשבוניות מתייחסות לשנת 2001, כשנה לאחר שהרכב יצא ממוסך תשתית. הנתבעת
טוענת כי תיקון הארגז לא נכלל בחוות דעת השמאי והשמאי העיד כי לא סביר שמדובר בנזק
שנגרם עקב האחסנה. עוד טוענת הנתבעת כי הארגז כלל לא תוקן ואין יסוד לדרישה לפיצוי בגין
נזק זה. גם לגבי הגלגל הרזרבי, טוענת הנתבעת, מדובר בהצעת מחיר בלבד ואין לפצות בגין כך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

54. מהראיות שהוצגו עולה כי התובע זכאי לפיצוי בגין הנזקים שנגרמו לרכב עקב האחסנה. גם אם חלק מהתיקונים בוצע על ידי התובע לאחר תקופה של מספר חודשים, עדיין איני רואה מקום לא לפצותו בגין כך. מדובר בנזקים שבמהותם הם עקב פירוק חלקים מהרכב ואין מדובר בליקויים מכניים. סביר והגיוני בענייני כי אלו נגרמו עקב תקופת האחסנה הממושכת. בהתאם לעדות מר מלכה, למעט מכסה פנס שהיה חסר, לא היו חסרים חלקים אחרים ברכב. עדות התובע, שלא נסתרה בנקודה זו, מקובלת עלי.

55. הפיצוי לו יהא זכאי התובע הוא בהתאם לתיקונים שבוצעו על ידו בפועל, כפי שעולה מהחשבוניות שהוצגו. עם זאת, לאור כך שהחשבוניות הוצאו גם על שם סופר מכולת בע"מ, כאשר לא הוצג אישור ממע"מ כי סופר מכולת בע"מ לא כללה עסקאות אלו במסגרת דיווחיה למע"מ, הפיצוי יהיה בניכוי מע"מ. סכום של 29,791 ₪ בניכוי מע"מ של 17%, שיעור המע"מ שחל בשנים 2000 - 2001, מביא לסכום של 24,726 ₪. לסכום זה יתווספו הפרשי הצמדה וריבית מיום החשבונית התומכת בכל הוצאה, כמפורט לעיל, ועד ליום התשלום בפועל. לגבי הארגז, מהתמונות עולה כי היה קיים במשאית ארגז שנגרם לו נזק במהלך תקופת האחסנה. השמאי מטעם התובע אישר זאת בעדותו (עמ' 45 שורות 10-13) ואף השמאי מטעם הנתבעת אישר זאת (ראה עמ' 57 שורות 13-21, עמ' 58 שורות 1-5). התובע זכאי לתשלום בגין התיקון, גם אם עדיין לא תוקן. השמאי מטעם הנתבעת העריך עלות תיקון הארגז ב כ- 500 ₪ - 2000 ₪ (עמ' 57 שורה 21). לגבי מכסה הארגז, לא ידע מהי עלות התיקון (עמ' 58 שורות 4-5). גם לגבי המתקן לגלגל הרזרבי, מקובל עלי, בהעדר ראיות סותרות, כי יש לפצות התובע בגין תיקונו, גם אם עדיין לא תוקן. אני מעמידה את סכום הפיצוי בגין פריטים אלו, בהעדר ראיות ברורות על עלות התיקונים, על סכום כולל של 7000 ₪ נכון להיום.

56. התובע עותר עוד לפיצוי בגין תשלום אגרת רשיון הרכב בתקופה בה הרכב היה מאוחסן. הנתבעת טוענת כי התובע לא שילם סכום זה מעולם, מה עוד שהתובע הפקיד את רשיון הרכב ויצטרך לשלם את סכום האגרה רק אם ירצה לחדש הרשיון. בעניין זה מקובלות עלי טענות הנתבעת. התובע לא שילם את רשיון הרכב לאחר אוקטובר 1998, לא בצע מבחן רישוי וגם לאחר שחרור הרכב מאחסנתו ולאחר תיקונו – לא שילם את אגרת הרכב. בנסיבות אלו אין מקום לפיצוי בראש נזק זה.

57. עוד עותר התובע לפצותו בגין אבדן הכנסה שנגרם לו עקב אי היכולת להשתמש במשאית בתקופת אחסונה על ידי הנתבעת. לתמיכה בטענתו זו צרף חוות דעת של יועץ מס, אליהו ראובן. במסגרת חוות דעתו מיום 20.4.07 ציין מר ראובן כי הוא מתבסס על אומדנים וסטטיסטיקות המנחים את רשויות המס לעניין הכנסות מהובלות במשאית כדוגמת המשאית נשוא הדיון. מנתונים אלו עולה כי הרווח החודשי הממוצע לשנים 1998 – 2000 עמד על כ- 9600 ₪. הנתבעת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

טוענת כי המשאית לא הייתה בשימוש כבר כשנה לפני גרירתה, היא לא עברה מבחן רישוי ולכן לא נגרם לתובע כל הפסד הכנסה עקב גרירתה. גם לאחר תיקונה לא נעשה בה כל שימוש. אכן, צודקת הנתבעת בטענותיה כי לפני גרירתה ובמשך חודשים ארוכים, כשבעה חודשים אף לגרסת התובע, לא נעשה כל שימוש במשאית, לא שולמו עבורה אגרות רישוי ולא הוכח כי לתובע צמחו הכנסות ממנה. גם לא הוכחו באופן ברור ההכנסות מהמשאית מאז קנייתה על ידי התובע, בשנת 1997. גם לאחר שחרורה מאחסנה המשאית אינה בשימוש ואינה מפיקה רווחים. עם זאת, יש לזכור כי מדובר במשאית בת ארבע שנים בלבד, אשר הייתה תקינה בעת גרירתה, ללא ליקויים מכניים, ניתן היה להשתמש בה ואף נעשה בה שימוש בעבר, כך שקיימת סבירות שמהלך אותם שנה ושבעה חודשים, בהם אוחסנה על ידי הנתבעת ולא שוחררה לידי התובע, יכול היה התובע להפיק ממנה סכומי הכנסות כלשהם. התובע זכאי לפיצוי מסוים על אבדן הכנסה בתקופה זו. במסגרת פיצוי זה יש לקחת בחשבון גם את ההוצאות שהיו נגרמות לתובע עקב הפעלת המשאית, כמו תשלום אגרות, דלק, אחזקת המשאית ושכירת שירותי נהג, במידת הצורך. אאמוד את סכום ההפסד החודשי על 1000 ₪ נכון להיום, כולל הצמדה וריבית. סך הפיצוי בגין 19 חודשים יגיע לסכום של 19,000 ₪.

58. התובע עותר גם לפיצוי בגין ירידת ערכה של המשאית. לא הוגשה חוות דעת בעניין זה. לעניין ערכה של המשאית הוגשה חוות דעת מטעם הנתבעת, של השמאי משה אקרמן, מיום 14.5.07. במסגרת חוות דעתו ציין השמאי, אשר לא ראה את הרכב, כי ערכה של המשאית, ללא ארגז, נכון לשנת 2000, עמד על 51,000 ₪ לא כולל מע"מ. העובדה שהמשאית לא עברה רישוי כשנתיים וחצי מפחיתה מערכה סכום של כ- 10,000 ₪. בחקירתו ציין כי אכן חלק מהליקויים במשאית גורמים לירידת ערך, כאחוז אחד (עמ' 58 שורות 6-8). לאור הסכמת השמאי מטעם הנתבעת כי הליקויים שנגרמו עקב תקופת האחסנה הממושכת גרמו לירידת ערך מסוימת של ערך המשאית ובהתחשב גם בחוות דעת השמאי, המקובלת עלי, כי העובדה שהרכב הוא ללא אגרות רישוי תקופה ממושכת מביאה לירידה בערכו, אעמיד את סכום הפיצוי בגין ירידת הערך עקב הגרירה והאחסנה, על סכום של 3000 ₪ נכון להיום.

59. לסכומי הפיצוי המפורטים לעיל יתווספו שכ"ט עו"ד בשיעור 20% ומע"מ וכן הוצאות משפט (אגרות, שכר מומחים ושמאים ושכר עדים), כל הוצאה בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום הוצאתה ועד ליום התשלום בפועל. כל הסכומים ישולמו לידי ב"כ התובע בתוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין אצל ב"כ הנתבעת ולאחר מועד זה יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

60. כמפורט לעיל, ההודעה לצד השלישי נדחתה. הנתבעת תשא בשכ"ט עו"ד הצד השלישי בסך 10,000 ₪ בתוספת מע"מ ובהוצאות המשפט של הצד השלישי.

ניתן היום, י"ד חשוון תש"ע, 01 נובמבר 2009, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

01 נובמבר 2009

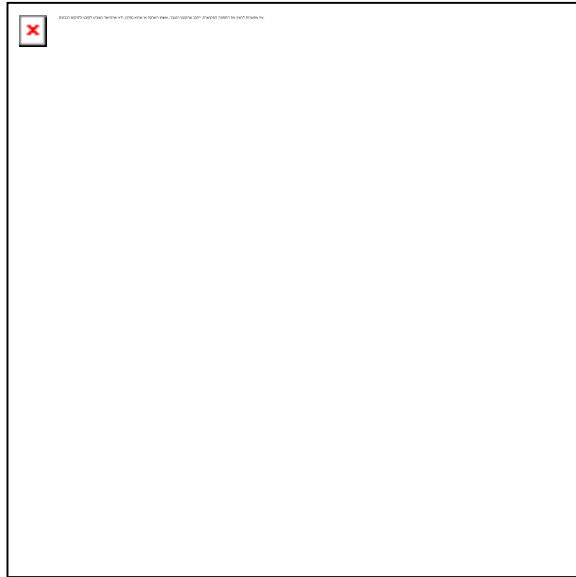
ת"א 44786-05 ברילנט נ' עירית אור יהודה

1

2 ארנה לוי

3

4

5

6

7

8

9

10